

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Józef Pawłowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 10 maja 2013 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. T. prawo do emerytury w ustawowej wysokości począwszy od dnia 23 marca 2013 r.

Sygn. akt III U 866/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 sierpnia 2013 r.

Decyzją z dnia 10 maja 2013 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.odmówił wnioskodawcy A. T.prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, gdyż wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Pozostałe warunki zostały spełnione. Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze – 3 miesiące i 21 dni; składkowe – 25 lat, 3 miesiące i 29 dni; łącznie – 25 lat, 7 miesięcy i 20 dni, w tym w szczególnych warunkach – 10 lat i 1 dzień. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono okresy w (...): od 2 stycznia 1976 r. do 19 stycznia 1981 r. jako traktorzysta (5 lat i 19 dni), od 20 stycznia 1981 r. do 30 września 1982 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (1 rok, 8 miesięcy i 12 dni); od 1 lipca 1985 r. do 31 grudnia 1987 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (2 lata i 6 miesięcy); od 1 stycznia 1990 r. do 30 września 1990 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (9 miesięcy) – łącznie 10 lat i 1 miesiąc. Do pracy w szczególnych warunkach

nie zaliczono okresów zatrudnienia w (...): od 1 października 1982 r. do 30 czerwca 1985 r. jako kierowca (2 lata i 9 miesięcy); od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1989 r. jako kierowca (2 lata); od 1 października 1990 r. do 5 stycznia 1992 r. jako kierowca (1 rok, 3 miesiące i 5 dni), od 19 stycznia 1992 r. do 2 lutego 1992 r. jako kierowca (15 dni); od 16 lutego 1992 r. do 31 maja 1992 r. (3 miesiące i 14 dni); od 14 czerwca 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. (6 lat, 2 miesiące i 26 dni) – łącznie 12 lat i 7 miesięcy, ponieważ nie został wystarczająco udokumentowany, gdyż z akt osobowych nie wynika, jakiego samochodu wnioskodawca był kierowcą.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca A. T., zarzucając naruszenie art. 184 ustawy emerytalnej, poprzez nieuwzględnienie przepracowanego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach w (...) i wnosząc o przyznanie mu emerytury.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że w (...)pracował od 2 stycznia 1976 r. w wymiarze pełnego etatu jako kierowca ciągnika, a następnie jako kierowca samochodów ciężarowych (...) i (...), które to czynności kwalifikują się jako praca w szczególnych warunkach. Wnioskodawca wskazał, że w spornych okresach pracował w warunkach szczególnych i nie może ponosić konsekwencji nieprawidłowych zapisów na świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Obecnie nie ma możliwości sprostowania zapisów, ponieważ zakład pracy, gdzie świadczył pracę w szczególnych warunkach, został zlikwidowany. Fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych mogą jednak potwierdzić świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 11 marca 2013 r., nie przystąpił do OFE, legitymuje się ogólnym stażem pracy osiągniętym przed 1 stycznia 1999 r. wynoszącym łącznie 25 lat, 7 miesięcy i 20 dni, natomiast okres pracy w warunkach szczególnych został uwzględniony w wymiarze 10 lat i 1 dzień. Zaskarżoną decyzją ZUS nie uwzględnił jako okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia wykonywanego w (...): od 1 października 1982 r. do 30 czerwca 1985 r. jako kierowca; od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1989 r. jako kierowca; od 1 października 1990 r. do 5 stycznia 1992 r. jako kierowca; od 19 stycznia 1992 r. do 2 lutego 1992 r. jako kierowca; od 16 lutego 1992 r. do 31 maja 1992 r.; od 14 czerwca 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. Co do dwóch ostatnich okresów to brak jest angaży. Wnioskodawca korzystał z urlopów bezpłatnych w okresach od 6 stycznia 1992 r. do 18 stycznia 1991 r., od 3 lutego 1991 r. do 15 lutego 1992 r.

i od 1 czerwca 1992 r. do 13 czerwca 1992 r. W przedłożonym świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych (bez daty wydania tego dokumentu) podano, iż wnioskodawca w okresie od 2 stycznia 1976 r. do 30 kwietnia 2003 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace kierowcy samochodowego i ciągnikowego wymienione w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 i poz. 3, pkt 1 zarządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Przed wszystkim

o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych świadczy charakter – rodzaj wykonywanego zatrudnienia. Przedłożone świadectwo nie wskazuje charakteru wykonywanych prac. Wskazano, że organ rentowy mając do dyspozycji uwierzytelnione kserokopie dokumentów z akt osobowych stwierdził, że w spornych okresach nieuwzględnionych jako okresy pracy

w warunkach szczególnych, brak jest danych dotyczących rodzaju i tonażu samochodu, którego kierowcą był wówczas wnioskodawca. W kolejnych angażach figuruje stanowisko kierowcy samochodu powyżej 3,5 tony, ale także stanowisko kierowcy, traktorzysty. Organ rentowy uwzględnił więc, jako okresy pracy w warunkach szczególnych okresy, co do których akta osobowe potwierdzają zajmowane stanowisko (traktorzysty i kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony).

Sąd Okręgowy w Przemyśle – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. T., ur. dnia (...),
w dniu 11 marca 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim,
iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach organu rentowego zalega m.in.: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) Sp. z o.o. w S., z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od dnia 2 stycznia 1976 r. do 30 kwietnia 2003 r., i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku kierowcy samochodowego i ciągnikowego; zaświadczenie z dnia 3 kwietnia 2013 r. wydane przez Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w R., z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony w (...), w okresie od 2 stycznia 1976 r. do 30 kwietnia 2003 r. na stanowisku kierowcy w wymiarze pełnego etatu.

W trakcie zatrudnienia przebywał na urloпах bezpłatnych w okresach: od 6 stycznia 1992 r. do 18 stycznia 1992 r., od 3 lutego 1992 r. do 15 lutego 1992 r., od 1 czerwca 1992 r. do 13 czerwca 1992 r.

Z zalegającej w aktach ZUS kserokopii akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) wynika, że wnioskodawca został zatrudniony w tym zakładzie pracy z dniem 2 stycznia 1976 r.

W karcie ewidencyjnej pracownika zaznaczono, że wnioskodawca rozpoczął pracę w dniu 2 stycznia 1976 r. na stanowisku traktorzysty. Z kolejnych angaży wynika, że wnioskodawca zajmował stanowiska: traktorzysty (angaż z dnia 6 października 1980 r.); kierowcy (angaż z dnia 28 stycznia 1981 r.); kierowcy samochodu marki (...) (angaż z dnia 21 maja 1981 r.); kierowcy (angaż z dnia 15 października 1982 r., z dnia 18 stycznia 1983 r., z dnia 10 lutego 1984 r., z dnia 19 marca 1984 r., z dnia 5 lutego 1985 r., i kolejny również z lutego 1985 r.); kierowcy samochodu (...) (angaż z dnia 9 września 1985 r.); kierowcy (angaż z dnia 18 marca 1988 r., angaż z dnia 14 września 1989 r.); od dnia 1 stycznia 1990 r. kierowcy samochodu powyżej 3,5 tony (angaż z dnia 18 stycznia 1990 r., z dnia 27 lutego 1990 r., z dnia 26 czerwca 1990 r.); od dnia 1 października 1990 r. kierowcy (angaż z dnia 31 października 1990 r.). W angażach, w których wymieniono stanowisko wnioskodawcy jako kierowca lub kierowca samochodu marki (...) zaznaczano również – Warsztaty Naprawcze lub Warsztat Mechaniczny.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 10 maja 2013 r.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 3 miesięcy i 21 dni; składkowe – 25 lat, 3 miesiące i 29 dni; łącznie – 25 lat, 7 miesięcy i 20 dni, w tym w szczególnych warunkach – 10 lat i 1 dzień. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono okresy pracy w (...): od 2 stycznia 1976 r. do 19 stycznia 1981 r. jako traktorzysta (5 lat i 19 dni), od 20 stycznia 1981 r. do 30 września 1982 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (1 rok, 8 miesięcy i 12 dni); od 1 lipca 1985 r. do 31 grudnia 1987 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (2 lata i 6 miesięcy); od 1 stycznia 1990 r. do 30 września 1990 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (9 miesięcy).

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 11.03.2013 r.,
- świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) Sp. z o.o. w S.,
- zaświadczenie z dnia 3.04.2013 r. wydane przez Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w R.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 10.05.2013 r.,

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w(...). Podjął on pracę w tym zakładzie pracy jako traktorzysta w 1976 r. Następnie od 1981 r. pracował jako kierowca samochodu ciężarowego marki (...)o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a później od 1987 r. jako kierowca samochodu ciężarowego marki (...)o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca odbył przeszkolenie potrzebne również do pracy na koparce i w sporadycznych przypadkach na niej pracował. Wnioskodawca woził kiszonkę, słomę, siano, które były zbierane z pola, zboże, buraki, obornik. Zimą woził pasze dla zwierząt z zakładu przemysłu rolnego do podległych gospodarstw: N., S., D., N.. W samym S.było 200 krów, 3-4 chlewnie, około 140 koni. Jako traktorzysta wykonywał prace w polu, ale również transport, przewożąc chociażby węgiel z wagonów. Zimą wywoził również obornik. Samochodami ciężarowymi przede wszystkim woził zboża z pól. Stadnina w tym czasie posiadała 2600ha pól.

Zdarzało się, że musiał przewieźć coś samochodem marki (...), jednak tylko sporadycznie, 1-2 razy w ciągu pół roku. Nadto pracując już jako kierowca samochodu ciężarowego musiał przesiąść się do pracy na ciągnik w okresie siewów.

W (...) było 5 jednostek organizacyjnych: gospodarstwo rolne, warsztat mechaniczny, zakład przemysłu rolnego, stadnina koni i brygada remontowo-budowlana. Pracownicy przydzielani byli do pracy w tych poszczególnych jednostek. Transport przypisany był do warsztatu mechanicznego, samochody pozostawały w dyspozycji kierownika tego warsztatu.

Wnioskodawca pracował na pełny etat.

Dowód:

- zeznania świadka W. H.,
- zeznania świadka T. P.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków W. H.i T. P.oraz wnioskodawcy T. T., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich w szczególności, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w (...). Sąd dał wiarę tym zeznaniom w zakresie, w jakim wynikało z nich, w jakim charakterze pracował wnioskodawca w (...), co do rodzaju pojazdów, na których jeździł, towaru, jaki woził. Z uwagi na znaczny upływ czasu świadkowie nie potrafili przyporządkować dat przechodzenia wnioskodawcy do pracy na poszczególnych rodzajach pojazdów, z tym że z zeznań ich wynikało, iż wnioskodawca pracował generalnie na ciągnikach i samochodach ciężarowych jako kierowca. W tym zakresie zeznania te korespondują z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy. Wprawdzie na części angaży stanowisko wnioskodawcy określono, jako kierowca, ale są również takie angaże, z których wyraźnie wynika, iż był on zatrudniony jako kierowca samochodu ciężarowego. Natomiast świadkowie, jak i sam wnioskodawca wyraźnie wskazywali, iż generalnie wnioskodawca jako kierowca pracował na ciągniku i na samochodach ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy T. T. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy

na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat

dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi

do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia,

czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze: okresy nieskładkowe – 3 miesiące i 21 dni; składkowe – 25 lat, 3 miesiące i 29 dni; łącznie – 25 lat, 7 miesięcy i 20 dni, w tym w szczególnych warunkach – 10 lat i 1 dzień.

Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono okresy pracy

w (...): od 2 stycznia 1976 r. do 19 stycznia 1981 r.

jako traktorzysta (5 lat i 19 dni), od 20 stycznia 1981 r. do 30 września 1982 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (1 rok, 8 miesięcy i 12 dni); od 1 lipca 1985 r. do 31 grudnia 1987 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (...) (2 lata i 6 miesięcy); od 1 stycznia 1990 r. do 30 września 1990 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (9 miesięcy) – łącznie 10 lat i 1 miesiąc.

Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono natomiast okresów zatrudnienia w (...): od 1 października 1982 r. do 30 czerwca 1985 r. jako kierowca (2 lata i 9 miesięcy); od 1 stycznia 1988 r.

do 31 grudnia 1989 r. jako kierowca (2 lata); od 1 października 1990 r. do 5 stycznia 1992 r. jako kierowca (1 rok, 3 miesiące i 5 dni), od 19 stycznia 1992 r. do 2 lutego 1992 r. jako kierowca (15 dni); od 16 lutego 1992 r.

do 31 maja 1992 r. (3 miesiące i 14 dni); od 14 czerwca 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. (6 lat, 2 miesiące i 26 dni) – łącznie 12 lat i 7 miesięcy.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało,

że wnioskodawca został zatrudniony w (...) od dnia 2 stycznia 1976 r. Od tego czasu aż do dnia 31 grudnia 1998 r., a więc również w spornych okresach czasu pracy, A. T. pracował, stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako traktorzysta, kierowca samochodu ciężarowego marki (...) o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz jako kierowca samochodu ciężarowego marki (...)

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z podanego wyżej okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych należało wyłączyć okresy korzystania z urlopu bezpłatnego – od 6 stycznia 1992 r. do 18 stycznia 1992 r., od 3 lutego 1992 r. do 15 lutego 1992 r., od 1 czerwca 1992 r. do 13 czerwca 1992 r.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych

i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, poz. 3 – „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych” oraz w Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa

i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony” oraz poz. 3, pkt 1 – „kierowca ciągnika kołowego”.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów. Pozostałe bowiem przesłanki warunkujące przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury nie były sporne pomiędzy stronami postępowania.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 23 marca 2013 r., a więc z dniem ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.